

A HARSONA

Az egész koncertterem megtelt zszibongó emberekkel. Mindenki várta, hogy bevonuljon a zenekar. De senki sehol. Eközben a színpad túloldalán Mrs. Teylor és Mr. Morton azon veszekedtek, hogy ki hangolta be helyesen a brácsáját és kié szól szebben.

„Mrs. Teylor, kérem ismerje be, hogy az én hangszerem szebben szól!” próbálta meggyőzni a kolléganőjét Mr. Morton. „Szó sem lehet róla!” Mrs. Teylor hangja úgy csattant, mint egy ostor. Mr. Morton szólásra nyitotta a száját, amikor megszólalt egy vékony hang: „ Anya, nem kéne már rég a szinpadon lennetek? Mindenki rátok vár.” A két felnőtt egyszerre nézett a hang irányába, ahol egy vöröshajú szeplős kislány állt. Ő volt Anika Teylor. Hanna és Louis Teylor hétéves lánya.

„De! Vagyis nem, mert nem lehet hamisan szóló hangszerrel muzsikálni!” szólt Mr. Morton frusztráltan. „A többiek már behangoltak” mondta Anika. Ms. Teylor körülnézett és látta, hogy mindenki őt nézi. Szégyenkezve magához vette a brácsáját és hozzáhangolta a többihez. Ugyan húsz perc késéssel, de végre bevonult a zenekar. A teremben csend lett és a zenekar elkezdett játszani.

Két órával később Mrs. Teylor nevetve mesélte férjének a történeteket a vacsoraasztalnál. Egyszer csak megszólalt Anika: „ Anya olyan szépen szólt Roland harsonája! Oly szívesen harsonáznék én is! Mr. és Mrs. Teylor egyszerre elkomorult. „ Anika drágám, ezt már százszor megbeszéltük! Attól, hogy még egyszer megkérdesz, nem fogjuk megváltoztatni a véleményünket! A válasz NEM!” mondta Mr. Teylor.

A vacsora további részében senki sem szólt. Anika azért nem, mert nem értette a szüleit, a szülei pedig azért nem, mert megint eszükbe jutott, hogy mi történt kicsivel Anika születése előtt...

Fél órával később Anika már ágyban volt. Nem is tartott sokáig, amíg elaludt. Egyszer csak megjelent előtte egy kép: egy zenekart látott. Négy férfi állt egy színpadon. Mindegyiknek hangszer volt a kezében. Az egyik egészen hasonlított Anika fiatal apukájára. Egy harsonával a kezében állt a többiek mellett. Megjelent egy következő kép: ezen az imént említett férfi egy fiatal nővel állt kézenfogva. Másik kezükben hangszer volt. A férfinak a harsonája, a nőnek pedig egy brácsa volt a kezében. Boldognak látszottak. Jött a következő kép, de ezen nyoma sem volt az iménti boldogságnak: ugyanaz a két személy volt rajta. Csakhogy sokkal rosszabb körülmények közt. Ruhájuk szakadt volt, hajuk kócos. A nőnek nagy hasa volt. Várandós lehetett. Még egy dolog nem stimmel. A férfi kezéből eltűnt a harsona. De többet Anika nem látott már, mert a kép lassan elhomályosult. Anika kinyitotta a szemét. Zihálva vette a levegőt. Ránézett az órájára. Éjjel fél kettőt mutatott. Anika felült és kimászott az ágyából. Kiosont a folyosóra. Mintha valami láthatatlan kötél húzná magával. Amikor elhaladt szülei hálósobája mellett, egy pillanatra megállt hallgatózni. Egyenletes szuszogást hallott. Ment tovább a konyhába és átvágott a nappalin. A könyvespolc előtt megállt és mintha tudná hová megy, leemelt egy régi bőrkötéses könyvet. A polc megnyekkent és elfordult. A falban Anika kis faragásokkal díszített öreg ajtót pillantott meg. Kinyitotta és belépett az ajtó mögött feltáruló sötét alagútba. Lépcsők vezettek lefelé. Lassan lépdelt, amikor egyszer csak a háta mögött becsapódott az ajtó. Anika megrémült és átfutott az agyán, hogy mi van, ha nem jut ki, de ezt a gondolatot gyorsan elhessegette. Ment tovább lefelé. Már

jó ideje lépcsőzött, amikor a távolban folyosót pillantott meg. Kis idő múlva el is érte. Gyalogolt tovább most már a folyosón. Végül megcsillant a végén a fény és Anika belépett egy fényesen kivilágított terembe. Amerre csak nézett, mindenhol régi poros képek álltak néhol komódokon, néhol pedig csak a földön. Amit Anika viszont nem vett észre, hogy a képeken ugyanazok az emberek szerepeltek, mint az álmában. A terem végében újabb folyosó nyílt. Ez Anikát egy következő terembe vezette. A teremben mindenhol kották heverték. Harsona kották. A falon képek és újságcikkek lógtak. Mindenhol az a négy tagú zenekar volt látható, akiket Anika álmában látott. Amit viszont most megpillantott, sokkal lélegzetelállítóbb volt, mint a többi. Egy kisebb emelvényen egy igazi harsona feküdt. Anika hevesen dobogó szívvel közelebb lépett hozzá. Szép hangszer lehetett. Ebből sajnos nem sok látszódott, mert a harsonát vastagon belepte a por. Anika sokáig el tudott volna itt időzni, de valahol a feje felett lábdobogást hallott. Felébredtek a szülei! Ez nagy baj volt, mert nem tudhatták meg, hogy hol járt az éjjel. Anika átfutott a másik terembe, át a folyosón és fel a lépcsőn. Óvatosan kinyitotta az ajtót, mire a könyvespolc elfordult. Anika gyorsan belépett a nappaliba, kivett egy könyvet a polcról, leült a kanapéra és úgy tett, mintha olvasna. A következő pillanatban pedig betoppant Mrs. Teylor és így szólt: „Jaj, Anika drágám jól ránk ijesztettél! Már mindenhol kerestünk!” Anika nem szólt semmit. Szerencsére a szülei nem kíváncsiskodtak, hogy hol járt. Mrs. Teylor összedobott egy gyors reggelit mondván, hogy attól, hogy őszi szünet van, nem lehet kihagyni a reggelit.

Következő éjjel Anika megint lement a harsonához. Most viszont jól fel volt készülve. Hozott magával órát, seprűt, lapátot, porrongyot és

szemeteszsákot. Egész éjjel takarított. Mire hat órákor visszafeküdt az ágyába minden tiszta és rendezett volt.

Nappal, amikor tehetett, olvasott. Meg akart tanulni harsonázni és úgy gondolta először tudnia kéne a hangok nevét.

Éjszaka keresett magának könnyebb kottákat és megpróbálta őket eljátszani. Hamar észrevette, hogy nem akármilyen hangszer volt a kezében. Szó szerint varázslatos volt. Amikor Anika egyik éjjel nem tudott lejönni, a következőn a hangszer feleannyira szólt szépen. Olyan volt, mintha a hangszernek lelke lenne. Anika nem tudta miért, de úgy érezte a harsona él és igényli a törődést, akárcsak egy ember. Egy másik dolog, amit Anika nem teljesen értett, hogy az apja miért van rajta azokon a zenekaros képeken ugyanazzal a harsonával a kezében, mint amit ő talált. A szülei mindig azt mondták Anikának amikor ő kérdezte, hogy apja nem zenélt-e hogy nem. Vajon eltitkolnak valamit előle? És ha igen, akkor meg miért? És miért nem akarják, hogy Anika harsonázzon, amikor a képek alapján apja is harsonázott? Anika minden nappal egyre biztosabb lett abban, hogy a szülei titkolnak valamit előtte.

Teltek múltak a hetek, de Anika egyre inkább úgy érezte nem fejlődik és segítségre volna szüksége. Ezért úgy döntött, egy zenekari próba után megkéri Rolandot, hogy segítsen neki. Így is lett. Pakolt magának egy hátizsákot benne a harsonával és egy-két kottával, majd megkérte Anyukáját had jöhessen el ő is.

A próba után az volt megbeszélve, hogy Mrs. Teylor kávézik egyet a barátnőivel és utána hazaviszi Anikát. Miután tehát Mrs. Teylor elment, Anika odament Rolandhoz és így szólt: „ Roland, megígéred, hogy amit most mondok neked nem mondd el anyáéknak?” Roland

összevont szemöldökkel bólintott. „Találtam egy titkos termet a házunkban. Ezt találtam.” Anika elővette a harsonát és megmutatta Rolandnak, aki egyik ámulatból a másikba esett. „És ezt tényleg találtad?” kérdezte szkeptikusan. „Igen! Azt hiszem apukámé volt. Titokban megpróbáltam rajta játszani, de segítség kell. A szüleimet nem kérhetem meg, mert nem engednék meg nekem, hogy harsonázzak. Ezért téged kérlek meg. Segítesz nekem kérlek?” kérdezte Anika. „Igen, egy feltétellel: ha megtanítottalak, közösen elmondjuk a szüleidnek, mert nem szeretek titkolózni!” felelte Roland. „Köszönöm!” kiáltotta Anika és megölelte Rolandot. „Na jól van. Kezdjük. Miket játszottál eddig?” Anika megmutatta a kottákat. „Oké, akkor játszd el ezt” Roland rámutatott egy kottára. Anika eljátszotta. „Nem is rossz! Jól szól ez a hangszer!”

Addig gyakoroltak, amíg megérkezett Mrs. Teylor. Még mielőtt meghallotta volna őket elpakoltak és megbeszélték, hogy másnap Anika még koncertpróba előtt egy órával eljön a koncertterembe.

Így ment ez két héten keresztül, amíg Anika gond nélkül el tudott játszani egy nehezebb darabot is. Egyik nap Roland így szólt: „Anika szerintem eljött az idő, hogy beavassuk a szüleidet”. Anika csak bólintott. Félt, hogy a szülei dühösek lesznek. De ígéretet tett Rolandnak és azt nem lehet megszegni.

Este megkérte a szüleit, hogy másnap délben menjenek el vele a koncertterembe.

Így lett. Ugyan Anika szülei nem értették, miért ülnek egy üres koncertteremben, de engedelmesen várták, hogy mi lesz. Nagyon meglepődtek, amikor Roland belépett a terembe és Anikával felment a színpadra. „Hölgyeim és uraim a mai napon Anika Teylor megmutatja

nekünk, mit tanult meg az elmúlt hetekben.” Anika kisietett és a harsonájával tért vissza. Teylorék kíváncsiak lettek. Anika elkezdett játszani. Olyan szép dallam volt, hogy a szülei tejesen meghatódtak. A végén mindketten állva tapsoltak. Anika lement hozzájuk és feltette azt a kérdést, ami olyan régóta foglalkoztatta: „ Anya, eddig miért nem engedtétek, hogy harsonázzak?” Mrs. Teylor sóhajtott és így szólt: „Apukád régen harsonázott. Jól menő zenekara volt. Szerette a harsonáját, de egyre kevesebbet foglalkozott vele. Mint már tapasztalhattad, ennek a harsonának lelke van. Egyre gyakrabban szólt hamisan a harsona és egyre kevesebben jöttek el az előadásaikra. Így hát apád lemondott a barátai kedvéért, hogy legalább ők tovább játszhassanak. Azt akartuk, hogy csak akkor harsonázzál, ha már eléggé kötelességtudó vagy ahhoz, hogy minden nap foglalkozzál vele. Úgy tűnik ez sokkal hamarabb eljött, mint gondoltuk.” Anika megölelte a szüleit és megkérdezte: „ Akkor harsonázhatok?” „Igen” felelték a szülei. Anika nagyon boldog volt. Megköszönte Rolandnak és szüleivel együtt boldogan hazamentek.

Bartha Regina

2021.10.22.